

474. Részesedés a Fiú dicsőségében

Imádkozzuk a 253. számú éneket:

*Bemegyek szent templomodba, Uram, a szent oltárhoz,
Az aranyos oszlopok közt a királyi trónushoz.
Színed előtt leborulok, szegény bűnös elnémulok,
Égő füstnek illatával, Uram, Néked udvarlok!*

A lélek-menyasszony boldogsága a mennyei hazában nemcsak az, hogy együtt lehet a Mennyei Atyával, hanem az is, hogy részesedik az ő isteni Urának a dicsőségében. Jézus ezt a dicsőséget ígérte meg az Ő választottainak. Nemcsak földi boldogságot, hanem örök boldogságot. A lélek-menyasszony számára itt a földi tájakon gyötrődés volt az, amikor úgy látszott, hogy eltűnik az ő isteni Jegyese a szemlélő tekintete elöl. Hiszen **minél nagyobb a vágy a Krisztussal való egység után, annál fájdalmasabb az, ha nem látjuk ennek az egységnek a megvalósulását.** A mennyországban azonban ez a vágy már túláradó mértékben, isteni bőkezűséggel töltődik be.

Az ősegyház is hívogatta Jézust, vágyódott az Ő dicsőséges eljövételére, amely a világ végén valósul meg azért, hogy azután az Istennel való örök együttlét megvalósulhasson, annak a részese lehessen. **Marana tha!** (1 Kor 16, 22), imádkozták a korintusi hívek is. Ez a héber kifejezés azt jelenti: „**Jöjj el, Uram Jézus!**” **A léleknek ez a vágya a mennyországban már beteljesedik.** Tehát itt már nem kell imádkozni: – „*Jöjj el, Uram Jézus!*” (Jel 22, 20) –, ahogyan a *Jelenések könyvében* olvashatjuk, hanem inkább az valósul meg, amit a lélek-menyasszony esedezve kért. Ne csak hogy jöjj el, hanem *vigyél magaddal!* S a lélek-menyasszony megtapasztalta: isteni Ura *magával vitte, bevezette* mennyei lakosztályába őt a király. *Ő lett az öröme és boldogsága* (vö. Én 1, 4). Tehát az a gyötrődés, az a vágyódás, amely még itt a földön osztályrésze volt a lélek-menyasszonynak, hogy nincs eléggé isteni Urával, immár feloldódott. Az Úr bevezette őt az isteni hajlékba.

Első gondolat:

I. Mi történik ott? Mi az, amivel az isteni Vőlegény gazdagítja az Ő választottját?

Johann Sebastian Bach is a **140. kantátában** ezt a témát dolgozza fel:

A menyasszony kérdezi: – „Mikor jössz el, üdvösségem?”

Az isteni Vőlegény válaszolja: – „Jövök, mint örökrészed.”

A dialógus folytatódik: – „Égő olajjal várlak.”

A Vőlegény: – „Nyitom a termet.”

A menyasszony bekapcsolódik ebbe a szóba: – „Nyisd ki a termet az égi lakomára! *Jöjj el, Jézus!*”

Jézus pedig a szerető szív vallomásával mondja: – „Jövök.”

Így szól választott menyasszonyához: – „Jöjj, te drága lélek!” (3. Ária-duetto)

A kórus is bekapcsolódik ebbe a csodálatos élménybe, ahogyan **az isteni Vőlegény elviszi a választott menyasszonyt az égi hazába.**

Így énekelnek: – „Sion hallja, hogy zeng az őr. Szíve repes az örömtől. Már éber, és sietve indul. Isteni kedvese pompásan jön az égből. Hatalma igazságából, ereje kegyelméből. Fénye felvirrad, csillaga felkél.”

A kórus együtt zengi a mennyasszonnyal: – „Jöjj, drága korona, Jézus, Istennek Fia, hozsanna! Követünk a nászterembe, hol vár ránk a lakoma!” (4. Korál)

Ez az isteni lakoma az, amelyet a Vőlegény ígér az Ő választott menyasszonyának. Megvallja, kinyilvánítja, kinyilatkoztatja az egész mennyei udvar előtt: – „Térj be hozzám, választott jegyesem, öröktől fogva élvezed bizalmam! **Szívemre, karomra kívánlak pecsétként helyezni!**” (5. Reciativo).

A nászteremben a násztrakoma után ez a szeretetben való egyesülés az, ami jellemzi az isteni Vőlegény és választott menyasszonya életét a mennyei hazában.

Második gondolat:

II. Mit tesz a lélek-menyasszony annak érdekében, hogy részesedjék isteni Jegyese dicsőségében?

1. Először is a cselekedeteket irányítja isteni Urára. Szent Pál figyelmeztetett: ***Bármit tesztek, tegyétek szívből, mintha az Úrnak, és nem embereknek tennétek!*** Hiszen tudjátok: az Úrtól jutalmul kapjátok az örökséget. *Urunknak, Krisztusnak szolgáljatok!* (Kol 3, 23-24).

A lélek-menyasszony tehát a cselekedeteivel mutatja ki isteni Ura iránti szeretetét,
– mivel szüntelenül Isten jelenlétében él,
– mivel szívében már helyet adott isteni Urának,
– mivel az isteni Vőlegény már befogadta szíve mennyei hajlékába az Ő kis választottját,
ezért **bármit tesz, azt Isten iránti szeretetből teszi.**

A mennyei hazában is ez a szeretetből fakadó együtt-cselekvés valósul meg a legtokéletesebb módon. Istenről a teológia úgy nyilatkozik: **Ő az actus porus, a tiszta cselekvés,** nincs benne semmi képiség, ami még nem valósult volna meg. **Őbenne minden valóságosan jelen van. Nemcsak a múlt és a jelen, hanem a jövő is.** Ezért azután a választott lélek is részesedik Istennek ebben a cselekvésében, amely szeretetből fakad. **Isten a tiszta szeretés** (vö. 1 Jn 4, 8). **Ha a lélek-menyasszony mindent isteni Ura kedvére tett, a mennyországban** az lesz a jutalma, hogy isteni Ura pedig mindent az Ő kis választottja kedvére tesz, mert magát **Istent kapja jutalmul,** Isten lesz az ő öröksége. Isten örökre odaadja magát a választott léleknek! Ez az örök boldogság záloga.

2. A második, amit a lélek-menyasszony **odaad a földi életben isteni Urának, a szenvedés.** Szent Pál erről így ad tanítást: *Amilyen bőven kijutott nekünk Krisztus szenvedéseiből, olyan bőven lesz részünk Krisztus révén a vigasztalásban is* (2 Kor 1, 5).

Ez az isteni ígélet lelkesíti a választott lelket, hogy
– Isten ügyéért mindent elviseljen,
– minden szenvedést vállaljon,
– minden áldozatot meghozzon.

Tudja, hogy **minél inkább együtt volt itt a földi életben a világ üdvösségéért szenvedő Krisztussal, annál inkább lesz része a mennyei hazában a vigasztalódásban is.** Krisztus is a földi élet szenvedései, gyalázatai elvállalása miatt emberi mivoltában is megdicsőült. Embersége

is részt kap az isteni dicsőségben. A lélek-menyasszony pedig a mennyei hazában isteni Ura miatt részesedik ebben az isteni dicsőségben, a szenvedés megjutalmazásában. **Isten bőkezű adakozó** (vö. Sir 35, 9).

Harmadik témánk:

III. Mit ad Isten az Őt szerető léleknek, amikor a Fiú dicsőségében részesíti?

Az örök életet. A *Jelenések könyvében* olvashatjuk: *Boldog, aki megmossa ruháját a Bárány vérében. Joga lesz az élet fájához* (Jel 22, 14). **A Bárány vérében való megtisztulás az a megváltásban való részesedés.** Krisztusnak a kereszten kiontott vére szerzi meg számunkra a bűnbocsánatot, a megváltást a haláltól. Az örök életet. A teremtő Isten már a paradicsomkertben is beszélt nemcsak a jó és a rossz tudásának a fájáról, hanem az élet fájáról is. A gonosz lélek ezt akarta megakadályozni, mert **aki az élet fájáról vesz, az örökké él!** (vö. Ter 3, 22). **A mennyországban beteljesedik a paradicsomi állapot. Ott a választott léleknek joga lesz az élet fájához.** Nem a maga jogán, hanem **isteni Ura ajándékából.** Mint ahogyan a földi életben is ha valaki külföldi állampolgárként megy férjhez egy magyar állampolgárhoz, akkor ő maga is elnyeri a magyar állampolgárságot, és megkapja a magyar állampolgárok jogait. Az isteni Völegénynek a mennyei állampolgárságában is részesedik az Ő választott hitvese. **Aki tehát az élet fájáról kap, az örökké él. Akit ez az isteni Úr részesít az élet fájának gyümölcséből, az örökké boldogan élhet isteni Urával!** A lélek-menyasszony azáltal is részesedik a Fiú mennyei életében, hogy megláthatja Isten dicsőségét! Maga Jézus tartogatja ezt a nagy kitüntetést az Ő szerető lelkek számára. Így ígéri: *„Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét”* (Jn 11, 40).

A mennyei színe látás azt jelenti, hogy az ember szemlélheti Isten, a szentháromságos egy Úr **dicsőségét.** A lélek-menyasszony pedig – aki isteni Urával együtt van a mennyei hazában is – részesedik Isten Fia dicsőségében. Ahogyan egy földi menyasszony kihúzhatja magát, és boldogan vállalja: ez az én völegényem, úgy a *mennyei* hazában is a lélek-menyasszony boldogan foglalhat helyet isteni Völegénye mellett a dicsőségben.

A hit – hogy majd megláthatjuk Isten dicsőségét, amely ezt a földi életet jellemezte – **a mennyei hazában már átalakul szemléléssé.** Ott már megszűnik a hit, megszűnik a remény, mert az ember eléri a mennyei boldogságban Azt, Akiben hitt és remélt.

Mit lát a lélek-menyasszony, amikor Isten dicsőségét szemlélheti isteni Urával együtt? Azt az isteni ajándékozást látja, amelyben a Mennyei Atya részesíti a megtestestülte Fiát annak emberségében is. A *Hitvallásban* így mondjuk: „Ott ül az Atya jobbjá felöl.” Ezt az igazságot hangsúlyozta a *Zsidókhoz írt levél* szerzője is: *Emeljük fel tekintetünket a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra, Aki a rá váró öröm helyett elszenvetted a keresztet. Nem törődött a gyalázattal, és most Isten trónjának jobbján ül* (Zsid 12, 2).

A lélek-menyasszony a mennyei hazában isteni Urát úgy látja, mint Akit megdicsőített a Mennyei Atya. Ez a kifejezés: Isten trónján ülni tudjuk, hebraizmus. Akit megtisztelünk, azt a jobbkra vesszük ma is. Tehát ez a kifejezés azt jelenti: Isten megtiszteli, megdicsőíti az Egyszülött Fiút emberségében is. Ebben az embernek kijáró dicsőítésben részesedik a lélek-menyasszony is. Ugyanezt a gondolatot fejezi ki Szent Pál is: *Ha Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fenn van, ahol Krisztus ül Isten jobbján! Ami ott fenn van, arra legyen gondotok, ne a földiekre!* (Kol 3, 1-2). A mennyei hazában már nem kell keresnie a lélek-menyasszonynak az odafenn-valókat, mert ő is abban az odafönn való világban van isteni Urával együtt. A Mennyei Atya ugyanis Krisztussal együtt minket is feltámaszt. Szent Pál ezt így mondja: *Jézus Krisztusban feltámasztott minket, és maga mellé ültetett a mennyben* (Ef 2, 6). A mennyei

boldogságban tehát a lélek-menyasszony ott ülhet Jézus mellett Isten jobbján. Ezt Szent Pál úgy fejezi ki: *Tudjuk, hogy a Mennyei Atya, Aki Jézust feltámasztotta, Jézussal minket is feltámaszt, és veletek együtt elébe állít* (2 Kor 4, 14).

Ez tehát Isten elgondolása a választottjáról: **Krisztus által részesedni a mennyei dicsőségben.** *Krisztus ugyanis az egyetlen Közvetítő Isten és az emberek között* (1 Tim 2, 5), ahogyan ezt szintén a *Zsidókhoz írt levélben* írja. Jézus az, Aki nemcsak megígéri, de létre is tudja hozni ezt a mennyei boldogságot. A jobboldali gonosztevőnek ígéri a kereszt trónusán: *„Még ma velem leszel a paradicsomban!”* (Lk 23, 43). A megtérő bűnösnek, akinek Isten megbocsátja a bűnét, azért van lehetősége, hogy a mennyei paradicsomban részesedjék, mert Isten akarja, Isten adja ajándékba. Amikor Krisztus Nagypénteken a nap 9. órájában, tehát délután 3 óra tájban hangos szóval felkiáltott: *„Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet”* (Lk 23, 46), és *lehajtotta fejét, és kiadta lelkét* (Jn 19, 30), akkor emberi életét befejezte, meghalt. Emberi testéből emberi lelke kiköltözött. Hová? A *Hitvallásban* valljuk meg: *„Elment az igazakhoz,*

- akik a feltámadásra vártak,
- akik a feltámadt Krisztusra vártak,
- akik számára már akkor megnyílt a mennyország, mert Isten jelenvalóvá lett közöttük.”

A halálon győztes Jézus emberi lelkével megjelent az üdvösségre váró lelkek előtt. Csak a hit megerősítése véget, illetve a jövődölések beteljesedése miatt kellett a szombati nyugalom napján a sírban pihennie, és csak harmadnapra, a hét első munkanapján feltámadnia. Ezekhez az üdvösséghez jutott lelkekhez is szól az, amit Jézus kinyilatkoztat. Azt mondja: *A győztest magam mellé ültetem a trónra, ahogyan én is győztem, és együtt ülök Atyámmal a trónon* (Jel 3, 21).

Krisztusnak ugyanis szíve vágya, hogy szíve választottját, a lélek-menyasszonyt megdicsőítse! *Hogy választotta is ott legyen, ahol Ő van!* (Jn 17, 24). Ha Ő ott, mint az örökkévalóság Királya ül a trónuson, akkor örömét találja abban, hogy a választott kicsiny menyasszonyát is maga mellé ülteti. Jézus is boldogan mutatja be a „kis királynéját” a mennyei karoknak, az angyaloknak és a szenteknek. **Jézus büszke arra, hogy ez a választott lélek itt a földön mindent elhagyott,** ami bűn, ami Isten akarata ellen való lett volna, **ami elszakította volna őt Istentől,** és Istent választotta. Ez az üdvözült lélek nagy dicsősége. Ezért van az, hogy az ilyen lelket Isten is magának választja.

Krisztus még máskor is ad tanítást, hogy a választottak Vele együtt uralkodnak: *A világ megújulásakor, amikor az Emberfia dicsőséges trónjára ül, ti is ott ültök majd Vele 12 trónon, és ítélkezni fogtok Izrael 12 törzse felett* (Mt 19, 28). Nyilván hogy **ez elsősorban a 12 apostolnak szól, de** nemcsak rájuk vonatkozik; hanem **mindazokra,**

- **akik** az apostoli **tanítást befogadják,**
- akik a tanítás nyomán az **Isten Fiát** fogadják be,
- akik az Isten Fiával együtt befogadják **a Mennyei Atyát és a Szentlelket is.**

Krisztus tehát az Ő választottai számára az isteni dicsőségben való részesedést készítik, illetve a mennyországban ezt meg is adja. Szent Pál erről így beszél: *Amikor elérkezik az idők teljessége, a Mennyei Atya Krisztusban, mint Főben újra egyesít mindent, ami a mennyben és a földön van* (Ef 1, 10). Ez a nagy egység, **a szeretet** egysége, **a lét** egysége, **a szívek egysége a Szentháromságban valósul** meg Krisztus miatt, Krisztus, a titokzatos test Feje miatt. Ő az, Aki **mindent egyesít** nemcsak az emberségével, emberi szíve szeretetével, hanem Istenségével is, vagyis az Atyával és a Szentlélekkel együtt.

A következő gondolat:

IV. A mennyei dicsőségben nemcsak az ember él békességben Istennel, hanem Isten is lakást vesz az embernél

A paradicsomkertben az első ember békében élt Istennel és a teremtményekkel, kifejezetten az állatokkal. Isten az emberrel lakozott. Ez a mennyei boldogságnak is lényeges vonatkozása. Csak sajnós **a gonosz lélek csábításának engedelmeskedett az első Ádám. Krisztus viszont** – mint második Ádám, vagyis az emberiség képviselője – **nemet mondott a pusztában a sátánnak**, amikor háromszorosan megkísértette Őt. Márk megjegyzi: *a 40 nap elmúltával is a gonosz lélek legyőzésével Jézus ugyan a pusztában élt, vadállatokkal élt, de angyalok szolgáltak Neki* (Mk 1, 13). A második Ádamban, Krisztusban tehát Isten lakást vesz az embernél. Ez az az életstílus, amelyet a mennyországban is megvalósít Isten: lakást vesz az ember lelkében. Ez a megszentelő kegyelem mennyei kibontakozása. Ha Szent Pál mondhatja a megkeresztelt emberről: *Testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma* (1 Kor 6, 19), akkor még inkább érvényes ez a feltámadt ember állapotára. A feltámadt ember testében és lelkében Isten lakást vesz. Ez körülbelül ugyanazt jelenti, amit Jézus mond a főpapi imában: *Atyám, megosztottam velük a dicsőséget, amelyben részesítettél* (Jn 17, 22). Amikor Isten lakást vesz a megdicsőült lélekben, amikor Isten benne lakik az emberben, akkor az Ő isteni életét osztja meg, az Ő isteni dicsőségét adja a megdicsőült léleknek. Szent Pál erről is ad tanítást: *Krisztusban lakik testi formában az Istenség egész teljessége, és benne lettetek ennek a teljességnek részesei... Benne temetkeztetek el a keresztségben, és benne támadtatok fel annak az Istennek az erejébe vetett hit által, Aki Őt a halálból feltámasztotta* (Kol 2, 9-10. 12). Ha Krisztusban, Isten Fiában benne lakik az Istenség egész teljessége, vagyis a Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretet-közössége, és mi Krisztus miatt lettünk ennek a teljességnek a részesei, akkor ez azt jelenti, hogy a mennyei boldogságban mintegy kézzel foghatóvá válik ez a nagy kitüntetés, hogy Isten a megdicsőült lélekben is benne lakik. Isten az Ő egész teljes mivoltával, szentháromságos életével, szeretet-közösségével lakik a megdicsőült emberben örökre! Micsoda mennyei boldogság ez! Szent Pál nem győz áradozni erről a nagy kitüntetésről, ahogyan a megdicsőült lélek részesedik a Fiú dicsőségében. Azt mondja: *A szegletkő maga Krisztus Jézus... Ti is benne épültök egybe a Szentlélek közreműködésével Isten hajlékává* (Ef 2, 20. 22). A szegletkő az a szilárd alap, amelyre a ház falai épülhetnek. Semmiféle vihar sem sodorhatja el, nem döntheti romba.

Szent Pál így tekint a Krisztus által választott lélekre: A többi testvérrel, az Egyház többi tagjával, a Szentlélek erejével Isten házává épülünk. Amikor a ház építésénél a falakat felhúzzák, akkor nem egy síkba, hanem egymáshoz illesztve építik azokat. Nem kerítésről van szó, hanem belső teret adó falakról, a család közösségét biztosító épületről. Ebben a házban, a földi egyházban Isten lakik, de a mennyei házában is **a testvérekkel együtt épülünk Isten hajlékává**. Micsoda isteni tevékenység ez, amellyel a Mennyei Atya Jézus Krisztus által *a Szentlélek közreműködésével tesz bennünket az Ő hajlékává!*

Szent Pál tovább folytatja: *Evangéliumunk által arra hívott meg titeket, hogy részesüljete Urunk Jézus Krisztus dicsőségében!* (2 Tessz 2, 14). Ő, mennyire hangsúlyozza Szent Pál a mennyei dicsőséget! Mennyire megmutatja az eszközt, a hitet a szentháromságos egy Istenben, amelyet az evangélium által Jézus közölt velünk, hogy részünk lehessen a Szentháromság dicsőségében Krisztus által. **Nincs más út a mennyországba, mint Krisztus!**

Szent Péter apostol is erről ad tanítást: *A minden kegyelem Istene, Aki Jézus Krisztusban örök dicsőségre hívott meg benneteket, rövid szenvedés után maga fog majd titeket tökéletessé tenni, megerősíteni, megszilárdítani, és biztos alapra helyezni. Neki legyen dicsőség, és Övé legyen az uralom örökkön örökké! Amen* (1 Pét 5, 10-11; IL III.292).

Szent Pál apostol *a harmadik évig ragadtatva ...láthatta Isten dicsőségét, amelyet emberi szóval nem tudott elmondani* (vö. 2 Kor 12, 2. 4). Péter apostol Andrással és Jánossal a Tábor hegyén szemlélhette Krisztus dicsőségét (vö. Mk 9, 2). Mint apostol küldetést kapott arra, hogy nekünk is megmutassa a Krisztus Jézus örök dicsőségében való részesedés útját.

A lélek-menyasszony boldogan jár az apostolok által adott tanítás szerint. Ő, aki a földi életben isteni Urával élt, a mennyei hazában még inkább részesedik isteni Ura életében és dicsőségében. Erre isteni ígéret van. A földi élet szenvedése az csak rövid. **Aki kitart Krisztussal a kereszttúton, aki követi Mesterét, az önmagának, a világnak, a bűnnek való meghalásban; az megtapasztalhatja a Krisztusban való élet dicsőségét is!** Isten Fia gondoskodik arról, aki önmagát visszavonhatatlanul átadta Neki a szeretetben. Ő is átadja magát örökre szeretett választott Jegyesének.

Nem véletlenül imádkozzuk az Oltáriszentség litániájában: „Jézus az Oltáriszentségben dicső feltámadásunk záloga!” **Aki itt a földi életben részesedhet Krisztus testében és vérében, aki befogadja Isten Fiát a lelkébe, az az örökkévalóságban majd szünet nélkül boldog lehet,** mert Jézus teste és vére a test feltámadásának a biztosítéka. A test és a lélek mennyei megdicsőülésének a záloga!

Befejezésül Petőfi Sándor *Tisza* című verséből egy részletet hadd idézzek:

*Ottan némán, mozdulatlan álltam,
Mintha gyökeret vert volna lábam.
Lelkem édes, mély mámorba szédült
A természet örök szépségétül!*

*Oh természet, oh dicső természet!
Mely nyelv merne versenyezni véled?
Mily nagy vagy te! mentül inkább hallgatsz,
Annál többet, annál szebbet mondasz!*

Petőfi a Tisza csendes hömpölygésénél élt meg valamit a természet örök szépségéből. A lélek-menyasszony Isten szeretet-folyamánál – amely örökké csendesen hömpölyög – szintén elmondhatja:

A mennyei hazában *némán, mozdulatlan álltam,
Mintha gyökeret vert volna lábam.
Lelkem édes, mély mámorba szédült
Az én Istenem örök szépségétül!*

bbbb

Oh isteni Fölség! Oh dicsőséges Szentháromság!
*Mely nyelv merne versenyezni véled?
Mily nagy vagy te! mentül inkább hallgatsz,
Annál többet, annál szebbet mondasz!*

Isten csendje, Isten szeretet-lüktetése átjárja az üdvösségben részesedett lelket. Amikor a lélek az üdvösségben részesedik, ez nem más, mint a Fiú által részesedni Isten dicsőségében. **A lélek-menyasszony ezért boldogan szédül bele isteni Ura örök szépségébe! Nem tudja elmondani,** mit jelent a részesedés a Fiú örök dicsőségében, **de szavak nélkül is, hallgatva is**

megéli: Istennek a lénye, ez a kimondhatatlan Valóság szavak nélkül is közli magát az ő választottjával. Ez a lélek-menyasszony jutalma:

- részesedni a mennyei hazában,
- a Fiú dicsőségében,
- isteni Ura örök életében.

Befejezésül a 253. számú éneket imádkozzuk:

*Bölcs Salamon kőtemplomot épített az Istennek,
Hogy ott legyen lakóhelye a szövetség szekrénynek.
Elkeríté kárpitokkal, aranyozott szép láncokkal;
Kerubimok ékesíték kiterjesztett szárnyakkal.*

*Hát én, szegény, földnek férge, mit építsek nevednek?
Lakóhelyet hol szerezzek az isteni Fölségnek?
Aki por és hamu vagyok, bűneimtől roskadozok,
Lábam hogy a földet nyomja, méltó arra sem vagyok.*